

Hồi Thứ Mười Tám

TIẾNG CA CẢNH TỈNH

Dọc đường, Cừu Cốc vẫn âu sầu, lòng rối như tơ vò. Chàng không hiểu lúc này tại sao lại hành động như thế.

Nữ Ương Thần đoán biết được sư đệ đang đau khổ nên an ủi:

– Đại trưởng phu nói được thì làm được, em chớ nên vì việc ấy mà phải phiền muộn.

Cừu Cốc cười thều nảo:

– Nhị sư tử, chị hiểu nhầm ý em rồi.

– Chị cũng từng trải qua con đường đó, lẽ nào lại không hiểu chứ? Nhưng bây giờ em nên dẹp chuyện phiền muộn đó qua một bên đã.

– Sư tử dạy rất đúng.

Nam Ôn Sát lâu nay ít nói nhưng giờ cũng không nín được, lên tiếng:

– Hiện giờ trên giang hồ sắp diễn ra một trận tương sát lớn lao, không biết tướng công có thấy ra chăng?

Cừu Cốc gật đầu:

– Tại hạ cũng nghĩ đến việc ấy.

– Ôn mỗ chỉ khuyên tướng công chớ nên dấn thân vào việc nguy hiểm này mà thôi.

– Sao vậy?

– Vì tướng công còn phải làm rất nhiều công việc như tìm lại người cha chưa biết chết sống, hận cừu của mẹ, lãnh đạo Ngũ Lãnh Toàn Chân Phái...

Cừu Cốc gật đầu, bỗng chàng nhớ đến ước hẹn của Khất Tiên nên muốn đến giúp ông lão một tay, nhưng lại không muốn kéo theo Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát vào việc nguy hiểm nên giả vờ hỏi:

– Tại sao nhị vị cũng ra ngoài quan ải này thế?

– Ôn mỗ y lời hứa đến Đường Gia Bảo, may gặp được sư tử của tướng công nên... hì hì hì...

Nữ Ương Thần liếc xéo:

– Anh chớ vội đắc ý, việc của chúng ta vẫn chưa xong đâu.

Nam Ôn Sát lè lưỡi:

– Hai chúng tôi hợp nhau đại náo Đường Gia Bảo, nhưng giết gần hết người trong đó mà vẫn không thấy Bảo chủ xuất hiện, cuối cùng mới biết lão Đường đã đem một số cao thủ ra ngoài quan ải.

Nữ Ương Thần tiếp lời chồng:

– Chị sớm đã nghe tin quần hùng Trung Nguyên đang rần rần kéo ra quan ải, đồng thời lại gặp người từng giả mạo làm cha em cũng ở ngoài đây nên vội cùng lão Ôn theo ra đến đây.

Cừu Cốc gật đầu nói:

– Việc của em cũng chẳng khác mấy.

Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát nhìn nhau, rồi cùng nói:

– Chúng tôi có việc phải đi trước, hẹn gặp sau tại thành Liêu Dương.

Đề nghị này thật hợp với dự tính của Cừu Cốc nên chàng đồng ý ngay. Ba người chia tay, Cừu Cốc ngược mặt nhìn trời thì thấy mây đen che phủ, gió thổi ào ào báo hiệu một trận mưa to, bất giác chàng thở dài nghĩ:

– “Trời lúc nắng lúc mưa, người có khi họa khi phúc, thật trên đời không làm sao mà ngờ được”.

Chàng cố xóa bỏ những ám ảnh về Thanh Thanh ra khỏi đầu, thi triển thân pháp Phi Tinh Truyền Hận, nhắm hướng La Sát Hành Cung tiến tới.

Nơi này Cừu Cốc đã đến một lần nên bây giờ ghé lại không khó khăn. Chỉ lạ là khung cảnh lúc này lại vắng vẻ, mạng nhện giăng tứ phía, tuyệt không có dấu vết là đã từng có người ở. Chàng thầm nghĩ chắc giờ hẹn ước chưa đến nên nhảy lên một cây xà nhà lớn, ngồi ẩn trên đó chờ Khất Tiên.

Một lúc sau thì bỗng nghe tiếng chân khua động rồi Khất Tiên chậm chậm từ ngoài bước vào. Ông lão nâng hồ lô rượu lên uống một hơi, đảo mắt nhìn tứ phía rồi cười ha hả nói:

– Thật tức cười, đã đến mà sao không ra mặt đi?

Cừu Cốc giật mình, đang định nhảy xuống thì đột nhiên bên ngoài đại điện có tiếng cười nói khàn khàn:

– Lão ăn mày thật giữ đúng lời, khá khen.

Khất Tiên chỉ hừ một tiếng, rồi lại uống một hơi rượu. Chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một hòa thượng to mập, mặt mày hung dữ, chính là Thiên Lai Ma Tăng.

Ma Tăng vừa ra mặt liền nói:

– Người nên uống cho đã đi, để lát nữa có chết cũng thành ma men.

Khất Tiên trợn mắt nói:

– Người dám chắc sẽ hạ được ta?

Ma Tăng trầm giọng nói:

– Phật gia không có hơi đầu mà đấu khẩu với người, ra tay đi, lâu nay ta từng nghe Đại La Thiên Chánh chưởng pháp của người vô cùng lợi hại mà?

Dứt lời lão đã đánh ra một chưởng, Khất Tiên vội đưa tay ra đỡ. Nghe bùng một tiếng, rồi Khất Tiên lão đảo, bị đẩy ra sau ba bước, còn Ma Tăng thì chỉ lùi lại một bước mà thôi.

Khất Tiên cố gắng điều hòa khí huyết, cười lớn nói:

– Mười năm không gặp, quả thật người đã tiến bộ rất nhiều.

Ma Tăng mặt đầy sát khí, lại đánh ra một chưởng, Khất Tiên cũng không né tránh, lại thẳng thắn đón đỡ. Lần này ông bị bức lùi ra sau thêm ba bước, miệng ứa máu tươi.

Thiên Lai Ma Tăng thấy Khất Tiên đã bị nội thương liền buông tiếng cười đắc thắng:

– Lão ăn mày có gan thì đỡ thêm một chưởng nữa thử xem.

Khất Tiên trợn mắt:

– Mười chưởng nữa cũng chẳng sao cả.

Song chưởng của ông cùng lúc đánh ra, với thế công này ông đã dùng hết sức bình sinh để áp đảo địch.

Ma Tăng cười khẩy, thẳng thắn đón đỡ.

“Ầm”, “Ầm”

Khất Tiên loạn choạng bước lùi liên tục, miệng lại ứa máu tươi. Thiên Lai Ma Tăng cũng không kém phần mệt nhọc, lùi ra sau ba bước, cố gắng điều hòa khí huyết.

Khất Tiên tự biết nội lực thua đối phương nên không còn ý định liều mạng nữa, dùng các thế biến hóa của Đại La Thiên Chánh chưởng pháp để làm tiêu hao sinh lực địch.

Ma Tăng đã quen thuộc với lối đánh của Khất Tiên nên không hề nao núng, sau khi tránh né ba chiêu thì phát ra ba chưởng liên hoàn, buộc Khất Tiên phải lùi về chỗ cũ, thêm một lúc nữa thì Thiên Ma chưởng pháp đã hoàn toàn chiếm ưu thế.

Cừu Cốc đang định nhảy xuống trợ giúp thì từ bên ngoài đã có một bóng người bay vào, trầm giọng quát:

– Dừng tay.

Ma Tăng và Khất Tiên giật mình, cùng thu chiêu lại, người vừa vào chính là ông lão cầm y, ông ta quay sang Khất Tiên nói:

– Tôn giá là Phong Trần Nhất Khất Tiên?

Khất Tiên ngạc nhiên nói:

– Chính là lão ăn mày.

Ông lão cảm y cười ha hả nói:

– Người nhà cả, để lão phu đứng ra giảng hòa có được không?

Khất Tiên hừ một tiếng nói:

– Không dám phiền tôn giá một nhọc, lão ăn mày này chưa chết được đâu.

Ông lão cảm y rút trong mình ra một tấm kim bài, giơ cao lên nói:

– Tôn giá có nhận ra vật này không?

Khất Tiên giật nảy mình, lấp bắp:

– Long... Long... Vân.. Lệnh?

– Tôn giá đã nhận ra vật này thì nên nghe lời người giữ nó.

Khất Tiên nghiêm giọng nói:

– Xin hỏi lệnh chủ là ai?

– Bản tòa không muốn trả lời người.

– Theo lão ăn mày này được biết thì Long Vân Lệnh có cả thầy ba tấm. Tấm lớn do Ân chủ cất giữ, hai miếng nhỏ hơn thì giao cho Tả Phổ Tinh Quan và Hữu Cung Tư Mệnh hai vị chưởng quản, nếu không gặp việc vô cùng trọng đại thì không bao giờ tùy tiện đưa ra cả.

– Nghe giọng điệu của người thì hình như muốn phản lại sao?

– Xin nói rõ lai lịch lệnh chủ thì lão ăn mày sẽ lập tức tuân lệnh, còn không thì... e rằng...

Ông lão cảm y biến sắc, mặt lộ sát khí nhưng lập tức biết mất, vờ cười nói:

– Tôn giá nói không sai, vì trước mắt có việc trọng đại nên Ân chủ mới đưa ra Long Vân Lệnh để triệu tập các minh hữu cùng thuộc hạ trước kia của người.

Khất Tiên trầm ngâm:

– Có thể cho lão ăn mày này đến khấu đầu trước Ân chủ trước hay không?

– Tình thế trước mắt không cho phép làm như vậy, bây giờ tôn giá cứ theo lệnh mà làm, sau này gặp Ân chủ cũng chưa muộn.

– Thế thì lão ăn mày này xin lỗi, không thể làm được.

Ông lão cảm y giận dữ quát:

– Người có biết chống lại Long Vân Lệnh thì sẽ bị trừng phạt thế nào không?

Khất Tiên gằn giọng nói:

– Ta thà sau này chịu trách phạt của Ân chủ, còn hơn đi nghe lời làm bậy.

Ông lão cảm y quát to:

– Vậy thì đừng mong sống sót qua đêm nay.

Rồi đánh ngay ra một chưởng vô cùng mạnh mẽ, Khất Tiên than thầm, đang định liều mạng chống trả thì bất ngờ từ đằng sau có một chưởng lực đánh ra, thẳng thắn đón đỡ thế công của ông lão cầm y.

“Bùng” một tiếng, ngôi miếu bị chưởng lực làm cho chấn động, Thiên Lai Ma Tăng và Khất Tiên cũng bị tạt ra ngoài năm sáu bước.

Ông lão cầm y giật mình, nhìn kỹ lại thì nhận ra người vừa xuất chưởng can thiệp đó chính là Cừu Cốc. Ông ta thầm biết gặp đối thủ khó chơi nên vội đưa mắt ra hiệu cho Ma Tăng để tìm cách rút ra khỏi tòa cổ miếu.

Cừu Cốc quay sang Khất Tiên hỏi:

– Lão tiên bối thương thế có sao không?

Khất Tiên lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng, lợm bầu rượu tu hai hơi dài đoạn cười nói:

– Chưa chết được đâu.

Cừu Cốc yên tâm, nhìn ông lão cầm y quát:

– Thật ra ngươi là ai?

– Ngươi là cái thá gì mà hỏi lão phu câu đó?

– Đưa kim bài ra đây.

– Ngươi đang nói nhảm chuyện gì vậy?

– Được lắm, không đưa thì đừng hòng thoát ra khỏi tòa cổ miếu này.

Ông lão cầm y không nói gì, chỉ cười nhạt, bỗng có một luồng khói xám xẹt đến người Cừu Cốc.

Cừu Cốc không kịp đề phòng, vội vã sử chiêu “Khói tỏa mười dặm” ra chống đỡ, cũng là một trong Tiềm Long Cửu Thức mà Thái Bạch Tiên Ông đã dạy chàng. Chiêu thức này quả thật là vô cùng hùng hậu, đánh bật luồng khói ra ngoài.

Cừu Cốc thấy đối phương giở thủ đoạn thì vô cùng giận dữ, nhào vào đánh ngay. Hai bên kẻ qua người lại chớp mắt đã hơn hai mươi chiêu, thế nào cũng cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần ai sơ sẩy thì coi như tính mạng sẽ lập tức nguy hại.

Khất Tiên đứng nhìn mà thầm kinh hãi, ông đã được liệt vào Thất Đại Danh Gia mà nhìn hai người giao đấu không khỏi hổ thẹn trong lòng. Ông lão tự biết nếu là mình thì không ngoài trăm hiệp chắc chắn sẽ bị đả thương.

Ông lão cầm y bỗng hét lớn:

– Nơi này quá chật hẹp, có gan thì ra ngoài giao đấu với ta.

Nói dứt lời lão đã vọt người ra ngoài, Cừu Cốc cười nhạt một tiếng rồi cũng lão theo, Khất Tiên và Ma Tăng cũng lần lượt phóng theo.

Vừa ra đến bên ngoài, Khất Tiên đã chú ý đến những con đom đóm lấp lánh ngoài rừng, ông lo lắng nói:

– Cừu Cốc, mau kết thúc trận đấu, kéo chúng còn nhiều quý kế.

Bỗng có một giọng nói trầm trầm vang lên:

– Muộn rồi.

Rồi mấy bóng người lập tức xuất hiện, có cả Ngọc Hư Quán Chủ và Tần Lãnh Tam Kiếm. Ông lão cảm y cười nhạt nói:

– Chỗ này sẽ là nơi chôn thân của hai người, nếu có gì thắc mắc thì cứ xuống hỏi Diêm Vương vậy.

Rồi lão quát lớn:

– Tấn công.

Lập tức Tần Lãnh Tam Kiếm, Ngọc Hư Quán Chủ, Thiên Lai Ma Tăng cùng Tuyết Sơn Nhị rần rần bao vây Cừu Cốc và Khất Tiên vào giữa. Khất Tiên cười ha hả nói:

– Tần huynh, thằng nhỏ này có thù hằn gì với phái Tần Lãnh ư?

Đại ca của Tần Lãnh Tam Kiếm là Tần Thất sừng sùng nói:

– Khất huynh xin thông cảm, chúng tôi chỉ biết phụng lệnh mà thôi.

Khất Tiên hừ một tiếng:

– Cũng là liên quan đến tẩm Long Vân Lệnh, ta xin hỏi các người đã có ai gặp lại Ân chủ chưa?

Tần Thất sững sờ:

– Chưa.

Ông lão cảm y vội quát lớn:

– Lập tức ra tay, ai cãi lệnh lập tức sẽ bị trừng phạt.

Mọi người đang gườm nhau thì bỗng nghe có tiếng ngâm nga từ xa vọng tới:

*“Cảnh đời tang tóc hỏi vì ai?
Thiên thu ôm hận Tú Xuân đài
Khí phách oai hùng ra tro bụi
Hiên ngang chí sĩ phải chôn vùi”*

Giọng ca trong trẻo khiến mọi người đều cảm thấy động lòng. Mọi người nhìn kỹ thì thấy người hát là một nho sinh áo lam, dáng vẻ vô cùng tiêu sái.

Ông lão cảm y trầm giọng quát:

– Tôn giá là ai?

– Ta cao hứng hát vài câu thì có liên quan gì đến các người?

– Đừng giả vờ ngây ngô nữa, mau nói thật ra.

Nho sinh áo lam lạnh lùng nói:

– Người làm việc giết người bịt miệng của người, còn ta thì hát bài hát của ta, ai mượn người nhiều chuyện?

Dứt lời nho sinh lại nhịp nhịp thanh kiếm hát:

“ Phù vân thiên lý sâu biên ải

Sông Dịch ngàn xưa vẫn chảy dài

Gió lông hồn say nghiệp cung kiếm

Hóa công sao nữ miệt anh tài”

Ông lão cầm y không thể dẫn được, quát to:

– Người là ai?

Nho sinh áo lam vẫn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không thèm đếm xỉa đến ông lão cầm y.

Đột nhiên Tần Thất hỏi:

– Xin hỏi bài ca mà tướng công vừa ca là xuất xứ từ đâu vậy?

Nho sinh áo lam nhìn Tần Thất, đang định trả lời thì bỗng nhiên ông lão cầm y đã đánh thẳng một chưởng về phía y.

Nho sinh áo lam cười nhạt, tung mình ra xa năm thước, tránh khỏi thế công của đối phương.

Ông lão cầm y vừa thẹn vừa giận, tung mình nhảy tới, lại đánh ra ba chưởng, thế đánh nào cũng hiểm độc tuyệt luân.

Cừu Cốc ngấm nghĩ lại bài hát của nho sinh áo lam vừa rồi, bỗng như chợt hiểu ra điều gì đó, vội tung mình phóng ra, quát lớn:

– Dừng tay.

Cừu Cốc vừa quát thì lại có tiếng tiêu từ xa vọng tới, âm thanh réo rắt như thúc giục, khí thế bén nhọn như đao tên, vi vút giữa lưng trời.

Những người hiện diện khi nghe tiếng tiêu đều xúc động tâm can, khí huyết cuộn cuộn dâng cao, bàng hoàng ngơ ngẩn.

o O o